

Господиновцитѣ се спрѣха изеднажъ, второчиха погледъ въ него и послѣ се спогледаха въпросително единъ другъ.

— Нашъ Григоръ, — разясни още по-опрѣдѣлено ужъ дѣдо Генко, — дѣто е надъ цѣлата кѣнциралия отгорѣ; на всички тамъ буюрдисва...

Тѣ продължаваха да го изглеждатъ първомъ подозрително и послѣ — състрадателно. Единиятъ проговори на другия.

— Сихъръ, деръ соль айнъ провинциалъ, сайнъ!...

— Филайхтъ, еръ битетъ умъ алмозенъ! отговори вториятъ, извади изъ портмонето си нѣщо и го подаде на стареца.

Този, безъ да погледне какво е, отвърна лице на-мусенъ.

Тѣ отминаха въ недоумѣние, а дѣдо Генко оста да се скита изново изъ непознатия градъ, сега още повече смѣтенъ и дори отчаянъ.

Той се пакъ напразно лута тукъ-тамъ. А врѣмето минуваше.

Най-послѣ, часътъ около единъ и половина слѣдъ пладня, Иванъ, който нарочно бѣ изпратенъ да дири дѣда Генка, го намѣри седналъ съ отложена шапка да си почива върху една грамада камъни при една стро-еща се кѣща и го доведе уморенъ, изпотенъ и прашенъ.

Още отъ вратата на трапезарията дѣдо Генко подзе да се моли на сина и на снахата да му простятъ тоя ка ба х а т ъ.

Трапезата бѣше много отдавна сложена, и всички всѣка минута поглеждаха за стареца, щомъ вѣнъ на двора или на вратията се тропваше. Знаеха, че дѣдо Генко е на парада и неговата липса не можаха да си обяснятъ инакъ, освѣнъ че се е нѣкъдѣ изгубилъ. Снахата бѣше малко намусена; нѣколко пѣти тя излиза и влиза въ трапезарията.

— На супата оризътъ стана на каша! направи тя само тая невина забѣлѣжчица въ присѣтствието на стареца.